

Като стигнахъ въ града, давамъ си коня, а самичакъ
оплатвамъ по габровскитѣ дюгене или, по добрѣ, дюген-
та. Тука нѣма дюгенъ, който да продава единъ само видъ
това, а продаватъ отъ всичкото по малко. За да се примѣ-
жатъ пжкъ кжмъ обстоятелствата и вкуса на русскитѣ офи-
цере, почти всѣки, много или малко състоятеленъ търговецъ,
дава вино и всички сортове ликьоре, а изъ похапкитѣ
на чело сгложтъ сардели, сирене, различни наденици, даже и
айверъ по нѣвгашъ ще се намѣри. Града препълненъ съ
българи, надошле отгатакъ Балкана и множество
руси, които сновятъ по всички посоки. Непрекъснатия го-
роу на нѣколко хиляди души хора, дръжкането на колата,
шлепането по конетѣ, шлепането на камшицитѣ, правятъ възду-
ха просто да ехти. Като свършихъ съ купуването, тръгнахъ
къ Габровския *Борель* т. е. кжмъ Петербургската гостилница,
а обѣдвамъ. Съ натрупването войска на Шипка и, вѣроятно,
на надѣжда че турцитѣ дълго ще ни поддържатъ въ отбрани-
телно положение (още повече, че и работитѣ подъ Плевенъ бѣха
малко), въ Габрово на дошле нѣколко души нехравимайковци,
които натъкмиле нѣщо като ресторане; Петербургската гостил-
ница, на примѣръ, принадлежеше на двама гърци, дошле отъ
месеца. Не пжкъ и ресторане ли сж! Качишъ се на втория
етажъ по сълба, която чупи глави, безъ перила, и се из-
дървашъ на малко едно балкѳнче, което се подава на двора;
отатѣ, прѣзъ тъмна една стая, именуема буфетъ, влизашъ
въ единственната стая за ѣдене, малко тъмничка съ прозор-
ницѣ на пжтя; посрѣдата ѣ дълга дървена масса, покрита съ
запалено едно бѣло платно, а по странитѣ ѣ дълги клупи
за сѣдане; това е и всичката покъщнина; за ссждоветѣ,
сжждоветѣ, вилушкитѣ, салфеткитѣ — да се говори е даже
недостатъчно, до такава степенъ всичко това е кално, мазно; при-
държамъ кжмъ това неомититѣ слуги, въ дрипави дрѣхи и ще
получишъ понятие за външната нерѣдба на ресторана. Що
касаетъ до ѣстетото, то се ядва, тжй като необходимитѣ про-
дукти, а особено мѣсата: говеждо, телешко, овчо и неиз-
бѣжната кокошка — винаги прѣсия.